

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci navrhovateľa: **M. T. M. A. N.**, narodeného X, cestovný pas Irackej republiky (alias M. T. M., narodený X), štátneho príslušníka Irackej republiky (ďalej len Irak), podľa vlastného udania v zahraničí bytom naposledy Q., okres A., provincia M., Irak, aktuálne s miestom pobytu na základe udelenej dlhodobej priepustky na adrese B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Š., s.r.o. so sídlom Ž., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu ČAS:MU-802-64/PO-Ž-2009 zo dňa 18. októbra 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/77/2010-33 zo dňa 9. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/77/2010-33 zo dňa 9. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-802-64/PO-Ž/2009 zo dňa 18. októbra 2010, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu.

K námietke navrhovateľa, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov a že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (osobitne vo vzťahu k vyhodnoteniu navrhovateľom predloženým dokladom): krajský súd uviedol, že námietky nie sú dôvodné, pričom tento názor súdu vychádza aj z doplnenia dokazovania vykonaného súdom. Odporca v intenciách zrušujúcej časti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Saz/18/2010-72 zo dňa 8. júna 2010 vypočul navrhovateľa k otázkam jeho pobytu, resp. k ním predloženým dokladom, zabezpečil dodatočný preklad predložených dokladov, resp. ich častí, vyhľadal a do spisu založil informácie o bezpečnostnej situácii v Iraku, osobitne vo vzťahu k Bagdadu a k Qalat Saleh, ako aj správy týkajúce sa obsahu, hodnovernosti a spôsobu vydávania identifikačných dokladov v Iraku.

K jednotlivým dokumentom – vodičský preukaz (č.l. 25 spisu odporcu): Ako je zrejmé z prekladu jeho obsahu, vydaný bol 18. novembra 2007 a ako adresa (navrhovateľa) je uvedené Maysan . Tento preukaz teda svedčí o tom, že navrhovateľ bol v čase jeho vydania obyvateľom provincie Maysan.

Cestovný pas (č.l. 23 spisu): Tento bol vydaný v Bagdade 30. decembra 2007. Podľa prekladu dokumentu (zjavne informácie o postupe pri vydávaní cestovných pasov, predloženého navrhovateľom v konaní pred Krajským súdom v Košiciach – (č.l.- 233 spisu odporcu), vykonaného na pojednávaní sa v ňom hovorí, že kto má záujem o vydanie pasu, má prísť na príslušný úrad podľa geografickej oblasti podľa miesta pobytu (a tam požiadať o vydanie pasu). Tento preklad je totožný s ďalším prekladom (č.l. 291 spisu odporcu) s tým,

že tento následný preklad pokračuje v tom, že žiadateľ o pas bude vyrozumiený o prevzatí pasu podľa sídla pasových oddelení pre obyvateľov Bagdadu, alebo v príslušných okresoch, resp. na irackých konzulátoch mimo Iraku. Ako to vyplýva zo správ, založených v spise odporcu, podľa dostupných informácií sa cestovné pasy série G vydávajú iba v Bagdade, nevydávajú sa na irackých zastupiteľských úradoch, i keď je to (podľa prekladu) možné. Z uvedeného je možné dôvodne dedukovať, že i keď o vydanie cestovných pasov sa žiada na príslušných úradoch podľa pobytu žiadateľa, ich prevzatie je možné iba v Bagdade. Ak by si aj navrhovateľ prevzal svoj platný cestovný pas v Bagdade, iba táto skutočnosť nemôže byť dokladom toho, že v roku 2007 v Bagdade býval. Túto skutočnosť koniec - koncov navrhovateľ ani netvrdil.

Preukaz matky navrhovateľa o tom, že je živiteľkou rodiny (č.l. 218-219 spisu odporcu): Z prekladu je zrejmé, že tento bol vydaný v roku 2005, kedy aj podľa vyjadrenia navrhovateľa jeho rodina bývala v Bagdade. Išlo však o obdobie pred tým, ako sa rodina presťahovala do Qalat Saleh.

Doklad pre prídely potravín (č.l. 40, spisu odporcu, č.l. 28 spisu tunajšieho súdu): Ide o preukaz na prídely potravín č. 150951, podľa ktorého otec (hlava rodiny) je na úteku, preukaz je vydaný pre štyri osoby bez uvedenia ich mien a priezvisk, pričom miestom potravinového centra je Qalat Saleh, preukaz vydaný Ministerstvom obchodu a potravinovej pomoci Maysan. Tento doklad svedčí o tom, že rodina navrhovateľa bola oprávnená na poskytovanie prídely potravín v provincii Maysan, mesto Qalat Saleh. Počet tam uvedených osôb – štyri osoby (otec na úteku) súhlasí s počtom členov rodiny navrhovateľa, ako ich identifikoval navrhovateľ v konaní pred odporcom (matka, dve sestry, navrhovateľ). Svedčí teda o pobyte navrhovateľa a jeho rodiny v Qalat Saleh.

Potvrdenie starostu Qalat Saleh z 8. októbra 2007 (č.l. 41 spisu odporcu): Bez ohľadu na isté odlišnosti v texte potvrdenia (č.l. 41, 291 spisu odporcu, resp. 27 spisu tunajšieho súdu), keď jednotlivé preklady boli vykonané tromi, resp. štyrmi rôznymi prekladateľmi (včítane prekladov uskutočnených na súdnych pojednávaníach), z jeho textu možno objektívne získať iba informáciu o tom, že M. T. M. (čo je iba meno navrhovateľa bez udania priezviska) sa presídlil z oblasti nepokojov do Qalat Saleh. Toto potvrdenie však celkom jednoznačne svedčí o tom, že bol obyvateľom Qalat Saleh. Pokiaľ ide o preložený význam textu, podľa ktorého sa mal navrhovateľ presídlit' či vysťahovať „z oblasti horúceho napätia“

či „z oblasti nepokojov“, tento nemôže byť podľa názoru súdu relevantným, pretože rodina navrhovateľa sa z Qalat Saleh presťahovala v čase, keď sa navrhovateľ nachádzal mimo Iraku, pričom sám navrhovateľ do Qalat Saleh prišiel zo zahraničia. Z uvedeného je zrejmé, že takýto obsah prekladu potvrdenia sa nemôže (v časti dôvodu odchodu z predchádzajúceho bydliska) zakladať na pravde – osobnom poznaní osoby, ktorá toto potvrdenia vydala. Navyiac stojí za zmienku, že tak prekladateľ, ktorý prekladal tento dokument na uvedenom čl. 41 spisu odporcu, ako aj prekladateľ, ktorý vyhotovil jeho následný preklad (čl. 291 spisu odporcu) neuviedli skutočnosť, žeby v originálnom texte bolo uvedené, že osoby ktorej sa potvrdenie týka prišla z Bagdadu.

Podľa názoru krajského súdu vysloveného v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na obsah vyššie uvedených dokladov, či dokumentov, ako aj s poukazom na obsah navrhovateľových výpovedí, urobených pred odporcom možno spoľahlivo konštatovať, že navrhovateľ aj s rodinou býval v Bagdade do času jeho prvého odchodu z Iraku, t.j. do cca 15.októbra 2006 (spis odporcu Č.p.: MU-2516/PO-Ž/2006). V decembri 2006, teda v čase, keď sa navrhovateľ už nachádzal na Slovensku, sa však jeho rodina presťahovala do Qalat Saleh, provincia Maysan, kam sa navrhovateľ v auguste 2007 vrátil zo Švédska, kde tiež (následne po Slovensku) požiadal o azyl. V Qalat Saleh zotrval do 31.decembra 2007, kedy z Iraku opätovne vycestoval do Nórska, kde tiež požiadal o azyl. Skutočnosť, že miestom pobytu navrhovateľa v Iraku pred jeho druhým odchodom z tohto štátu bol Qalat Saleh potvrdzuje samotný navrhovateľ, ako aj doklady, ktoré predložil (vodičský preukaz, doklad pre prídel potravín, potvrdenie starostu mesta Qalat Saleh), ktoré boli vydané miestnymi autoritami, resp. autoritami provincie Maysan, v ktorej sa Qalat Saleh nachádza. Pokiaľ ide o cestovný pas, sám navrhovateľ uviedol, že o jeho vydanie požiadal v provincii Maysan, čo iba potvrdzuje skutočnosť, že v tejto provincii (konkrétne Qalat Saleh) aj býval. Skutočnosť, že cestovný pas bol vystavený – vydaný v Bagdade nemôže mať na týchto preukázateľných faktoch žiaden dopad. Pokiaľ si ho aj (fakticky) v Bagdade vyzdvihol táto skutočnosť iba potvrdzuje odporcom zistený fakt, že cestovné pasy série G si ich žiadatelia môžu prevziať iba v Bagdade (viď čl. 244-259 spisu odporcu), pričom iba z tejto skutočnosti nemožno vyvodiť záver, že miestom pobytu navrhovateľa bol Bagdad.

Podľa názoru krajského súdu z vykonaného dokazovania vyplynul jednoznačný záver o tom, že miestom posledného pobytu navrhovateľa v Iraku bolo mesto Qalat Saleh a nie Bagdad.

Námietku nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Navrhovateľ sám pred odporcom uviedol, že nebol nikdy trestne stíhaný a teda mu nemohol byť uložený žiadny trest – teda ani trest smrti, pričom mu súčasne ani jeho uloženie nehrozí. Taktiež v prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu navrhovateľovi nehrozí bezpečnostné riziko jeho návratu a to ani ako neúspešnému žiadateľovi o azyl. Toto konštatovanie je zrejmé zo správ o Iraku založených v spise odporcu a aj zo skutočnosti, že navrhovateľ nemal po svojom prvom návrate do Iraku žiadne problémy. Bezpečnostná situácia v Iraku sa taktiež za posledné obdobie podstatným spôsobom zmenila k lepšiemu. Svedčia o tom aktuálne správy o Iraku, osobitne aj vo vzťahu k centrálnej časti, resp. k Bagdadu. Ako to však vyplýva z obsahu spisu odporcu, ako aj z vyššie zistených skutočností, navrhovateľovo posledné oficiálne bydlisko bolo Qalat Saleh, provincia Maysan. Táto južná provincia je však jednou z najbezpečnostnejších oblastí Iraku, ako to je zrejmé zo správ založených v spise odporcu.

K dokladu – potvrdenie Konzulárneho oddelenia Veľvyslanectva Iraku zo dňa 24.februára 2011, predloženého navrhovateľom na pojednávaní pred prvostupňovým súdom, krajský súd poznamenal, že údaj o mieste pobytu (Bagdad) nevychádza z „predloženého irackého občianskeho preukazu“, nakoľko podľa textu tohto potvrdenia z občianskeho preukazu sa potvrdilo iba to, že navrhovateľ je slobodný, že nie je rozvedený ani vdovec. Naviac súd poznamenal, že tak cestovný pas č. G., ako aj občiansky preukaz č. X bol 8.decembra 2009 zadržaný OHK PZ Košice – letisko. V spise sa nenachádza doklad o vrátení týchto dokladov navrhovateľovi. Predložený doklad tiež svedčí o skutočnosti, že: „Veľvyslanectvo I. v Bratislave nezodpovedá a nenesie žiadne následky za obsah a pravosť informácií uvedených v čestnom prehlásení. Všetky prípadné následky spojené s nepravdivými údajmi znáša M. T. M. A. N.“.

Na záver krajský súd uviedol, že ak by aj posledným bydliskom navrhovateľa bol Bagdad, čo je však vzhľadom k vykonanému dokazovaniu a aj vzhľadom k jednotlivým výpovediam navrhovateľa vylúčené, táto skutočnosť by pre jeho návrat nebola rozhodujúcou, pretože aktuálne (t.j. v čase vydania napadnutého rozhodnutia) bola situácia v Iraku, resp. v Bagdade natoľko zlepšená, že niet dôvodu domnievať sa, že by návrat navrhovateľa bol spojený s bezpečnostným rizikom. Osobitne, ak južné oblasti Iraku, vrátane provincie Maysan sú bezpečnými.

Proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodu uvedeného v § 205 ods.2 písm. d/ a f/ OSP, teda, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V opravnom prostriedku navrhovateľ odporcovi vytýkal najmä nesprávne posúdenie posledného pobytu navrhovateľa v Iraku, smerodajného pre skúmanie otázok doplnkovej ochrany, účelové spochybňovanie všetkých navrhovateľom predložených dokladov a nezaloženie relevantných správ o krajine pôvodu do spisového materiálu, pričom krajský súd sa s konkrétnymi námietkami navrhovateľa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal.

Poukázal na to, že súd neposudzoval iba rozhodnutie odporcu ako také a konanie, ktoré mu predchádzalo, ale sám uskutočnil dokazovanie, na základe ktorého následne odôvodnil svoje rozhodnutie vo veci (str. 6, 3 a 9 rozsudku krajského súdu). Zaoberal sa pritom aj aktuálnou situáciou v krajine pôvodu navrhovateľa. Pričom konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku je konaním o preskúmanie zákonnosti podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou súdu dopĺňať dokazovanie a na základe takto doplneného dokazovania odôvodňovať rozhodnutie správneho orgánu. Súd má iba posúdiť zákonnosť rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Týmto spôsobom ukrátil navrhovateľa na jeho právach.

Ďalej poukázal na to, že založil do spisu fotokópiu svojho pasu. Pas bol navrhovateľovi vydaný v Bagdade. Navrhovateľ sa v čase, keď mal záujem o vydanie pasu, nachádzal v provincii Maysan a v tejto na príslušnom úrade o pas požiadal. Odtiaľ ho poslali do Bagdadu a žiadosť o pas podal tam. V Bagdade si ho aj následne vzhľadom na to, že bol obyvateľom Bagdadu, musel vyzdvihnúť.

V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na obsah spisového materiálu – strana 290, na ktorej je preložený dokument informujúci o vydávaní irackých pasov. Z neho vyplýva nasledovné: „My Vám dáme vedieť, aby ste si prišli prevziať Váš pas zo sídla pasových oddelení v Bagdade pre obyvateľov Bagdadu alebo v príslušných okresoch alebo irackých konzulátoch mimo Irak“. To znamená, že pasy sa síce vydávajú (tlačia, vyrábajú) iba v Bagdade, osoby si ich však preberajú na úradoch v príslušných okresoch (samozrejme podľa pobytu) alebo irackých konzulátoch, ak majú momentálny pobyt mimo Irak. Súčasne

z prekladu vyplýva, že v sídle pasových oddelení v Bagdade si preberajú pasy výlučne obyvatelia Bagdadu. Navrhovateľ od začiatku hovoril, že pas si vyzdvihol v Bagdade a v Bagdade si preberajú pas iba obyvatelia Bagdadu. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol v Iraku obyvateľom Bagdadu a v uvedenom zmysle sa má v jeho prípade aj posudzovať otázka doplnkovej ochrany.

Poukázal tiež na skutočnosť, že v hodnotení ostatných dokladov predložených navrhovateľom súd nahrádza hodnotenie, ktoré malo byť súčasťou rozhodnutia odporcu. S námietkou navrhovateľa, že odporca nezaložil do spisu relevantné informácie a to napriek vráteniu veci krajským súdom, sa súd nijakým spôsobom nevysporiadal. Ani jedna z doplnených informácií nič nehovorí o bezpečnostnej situácii v Bagdade ani v provincii Maysan. Odporca sa nijakým spôsobom teda nezaoberal bezpečnostnou situáciou v meste Maysan a v Bagdade.

Odporca navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 5Saz/18/2010-72 zo dňa 8.júna 2010 potvrdil rozhodnutie Migračného úradu ČAS: MU-802-27/PO-Ž-2009 vo výrokovej časti o neudelení azylu navrhovateľovi. Vo výrokovej časti, ktorým nebola navrhovateľovi udelená doplnková ochrana rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods.2 písm. c/, d/ OSP a v tejto časti vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom zaviazal odporcu opätovne vyhodnotiť skutočnosť ohľadom posledného miesta bydliska navrhovateľa v Iraku, zhodnotiť navrhovateľom doložené správy a dokumenty predložené na pojednávaniach krajského súdu a následne znovu prehodnotiť možnosť poskytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Uviedol, že pri vyhodnotení miesta posledného pobytu navrhovateľa v krajine pôvodu vychádzal z údajov uvádzaných samotným navrhovateľom ako aj z dokladov, ktoré boli predložené počas azylového konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu

a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. júla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 13a zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezpráviom

- 1/uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
- 2/mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
- 3/vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho konfliktu.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR – Irak, analýzy krajín pôvodu

z 21. septembra 2010, Švajčiarky Spolkový úrad pre migráciu – Irak, cestovné pasy série S a G z 16. mája 2007), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu ako aj bezpečnostné riziko jeho návratu.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu dňa 8. decembra 2009 bol navrhovateľ M. T. M. A. N. alias M. T. M. na základe Dublinského dohovoru vrátený späť na územie Slovenskej republiky z Nórskeho kráľovstva z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná SR. Opakovane požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky z politických dôvodov, lebo v Iraku prebieha vojna a má obavy o svoj život.

Prvýkrát požiadal dňa 26. novembra 2006 o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR z humanitných dôvodov alebo obavy o svoj život. Odporca právoplatným rozhodnutím z 22. februára 2008 navrhovateľovi neudelil azyl, poskytol mu však doplnkovú ochranu z dôvodu bezpečnostnej situácie v Iraku. Následným právoplatným rozhodnutím z 2. júna 2008 bola poskytnutá doplnková ochrana zrušená z dôvodu, že navrhovateľ nepožiadala o jej predĺženie.

Za účelom zdôvodnenia jeho žiadosti bol s ním dňa 15. decembra 2009 vykonaný vstupný pohovor, v ktorom ozrejmil dôvody svojej opakovanej žiadosti o udelenie azylu. V ňom uviedol, že po tom ako svojvoľne opustil územie SR, dopravil sa do Švédskeho kráľovstva, kde tiež požiadal o azyl. Keď po telefonickom kontakte s matkou sa dozvedel, že je chorá a keď mu švédsky migračný úrad oznámil, že bude vrátený späť na územie SR, rozhodol sa Švédsko svojvoľne opustiť a dopravil sa za matkou späť do Iraku, do obce Qalat Saleh, kam sa rodina medzičasom z bezpečnostných dôvodov presťahovala.

Ako vyplynulo z dotazníka zo vstupného pohovoru vykonaného dňa 15. decembra 2009 za účelom zdôvodnenia žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu a o poskytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľ na otázku aké bolo miesto posledného trvalého pobytu v krajine pôvodu uviedol, že mesto Bagdad. Uviedol, že jeho otec udával ľudí, ktorí nechceli ísť na vojnu. Potom ako sa to dozvedeli v roku 2006, že ich jeho otec udával, tak sa chceli pomstiť tým, že ublížia jeho synovi, teda navrhovateľovi, to znamená mučenie a zabitie. Preto sa museli odsťahovať do Qalat Saleh, provincia Maysan asi

v decembri 2006. Navrhovateľ už v Iraku nebol. Navrhovateľ ďalej uviedol, že v auguste 2007 sa vrátil do Iraku. – do mesta Qalat Saleh, kde bol do 31. decembra 2007 a príležitostne tam pracoval pre britskú vojenskú základňu ako tlmočník.

V priebehu doplňujúceho pohovoru dňa 21. januára 2010 uviedol, že posledné trvalé bydlisko mal v Qalat Saleh, okres A., provincia Maysan, odkiaľ v roku 2007 vycestoval z Iraku.

Ako následne vyplynulo z obsahu spisového materiálu, odporca založil do spisu aktuálne informácie o bezpečnostnej situácii v Iraku, ďalšie relevantné informácie o Iraku týkajúce sa prípadu menovaného a uskutočnil ďalší doplňujúci pohovor, v priebehu ktorého navrhovateľ o.i. uviedol, že v Iraku neexistuje pojem „trvalý pobyt“, ale že je používaný pojem „miesto pobytu“, ktorý sa chápe ako miesto, kde sa (občan) zdržiava, že pobyt sa registruje na základe pobytovej karty, ktorú dostáva hlava rodiny a že táto karta bola matke vydaná v roku 2005.

Odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že keďže menovaný v pohovore 15. decembra 2009 uviedol, že rodina približne do decembra 2006 žila v Bagdade, potom odišli bývať do obce Qalat Saleh, je logické, že jeho matka má v pobytovej karte, vydanéj v roku 2005, uvedené mesto Bagdad. Podľa vyjadrenie žiadateľa v Iraku sa na polícii eviduje miesto pobytu hlavy rodiny, na základe čoho sa vydáva pobytová karta. Keďže otec je od roku 2005 nezvestný, hlavou rodiny sa stala matka, ktorej bola v roku 2005 vydaná pobytová karta s tým, že ako miesto pobytu je uvedené mesto Bagdad. Pokiaľ deti žijú s hlavou rodiny, pobytovú kartu nepotrebujú. Keď sa v roku 2006 matka z bezpečnostných dôvodov presťahovala z Bagdadu do obce Qalat Saleh, tak si miesto pobytu ani pobytovú kartu nezmenila a v obci Qalat Saleh žila prechodne.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi doplnkovú ochranu poukázal na to, že z certifikátu o štátnom občianstve vyplýva, že jeho rodičia sa narodili v meste A., provincia Maysan, vo vodičskom preukaze, vydanom dňa 18. novembra 2007, má ako adresu uvedenú provinciu Maysan, v identifikačnej karte má uvedené miesto narodenia A., provincia Maysan. Ako ďalej navrhovateľ niekoľkokrát v pohovoroch uviedol, matka sa presťahovala v roku 2006 z bezpečnostných dôvodov z Bagdadu práve do obce Qalat Saleh, okres A., provincia Maysan. Rodina žiadateľa, ako aj samotný žiadateľ, v čase vrcholiaceho vnútorného

ozbrojeného konfliktu minimálne využili možnosť vnútorného presídlenia sa do inej časti krajiny, kde celková situácia bola hodnotená ako pokojná a stabilizovaná.

Odporca uviedol, že hoci jeho cestovný pas bol vydaný v Bagdade, nepotvrďuje to skutočnosť, že Bagdad bol posledným miestom pobytu žiadateľa v Iraku aj napriek tomu, že iracké predpisy určujú, že cestovné pasy sa vybavujú a vydávajú v geografickej oblasti podľa miesta pobytu. Menovanému bol dňa 31. decembra 2007 vystavený iracký cestovný pas série G. Sú to najnovšie typy irackých cestovných pasov, ktoré sa vydávajú od apríla 2006, avšak zatiaľ centrálné len v Bagdade, bez ohľadu na miesto pobytu žiadateľa o pas. Kto potrebuje pas série G musí si ho vyzdvihnúť v Bagdade. Uvedené informácie mapujú situáciu do mája 2007 s tým, že bude trvať určitý čas, kým sa táto nezmení. V pohovore dňa 15. decembra 2009 navrhovateľ jednoznačne uviedol, že žiadosť o pas si podal v obci Qalat Saleh a za 20 dní mu pas v Bagdade bol vydaný. Na pojednávaní na krajskom súde síce uviedol, že aj žiadosť o vydanie pasu si podal v Bagdade a že v dotazníku z 15. decembra 2009 je to zle napísané, avšak následne na odstránenie týchto rozporov na pohovore dňa 30. septembra 2010 navrhovateľ spontánne uviedol, že to je pravda, že si žiadosť podal v obci Qalat Saleh, ale pre pas si musel ísť do Bagdadu. Touto odpoveďou potvrdil, že cestovné pasy sa vybavujú a vydávajú podľa miesta pobytu žiadateľa (v jeho prípade to teda bola obec Qalat Saleh, provincia Maysan, ako to jasne uviedol v pohovore 21. januára 2010) a zároveň potvrdil informácie o dočasne obmedzenom vydávaní pasov série G (zatiaľ sa vydávajú len v Bagdade) ako aj skutočnosť, že stav obmedzeného vydávania pasov pretrvával aj v decembri 2007 (dátum vydania jeho cestovného pasu je 30. december 2007). Na ďalšiu otázku (pohovor dňa 30. septembra 2010) prečo počas ústneho pojednávania na krajskom súde uviedol, že aj žiadosť o pas si podal v Bagdade, že na pohovore pred migračným úradom zo dňa 15. decembra 2009 to bolo zle napísané odpovedal, že obidve jeho vyjadrenia (aj pred migračným úradom aj pred krajským súdom), sú správne, pretože žiadosť o pas si podal v obci Qalat Saleh na Úrade migrácie, odkiaľ ho poslali do Bagdadu s tým, že o vydanie pasu má žiadať tam. Takéto vysvetlenie rozporov vo výpovediach nie je ani postačujúce ani logické a migračný úrad ho vyhodnotil ako nepravdivé a zavádzajúce.

Odporca v rozhodnutí uviedol, že naďalej považuje obec Qalat Saleh, okres A., provincia Maysan, za posledné miesto pobytu žiadateľa pred odchodom z Iraku.

Podľa názoru odporcu vysloveného v preskúvanom rozhodnutí je zrejmé, že proti navrhovateľovi nikdy nebolo vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý alebo zadržaný a nebolo preukázané, že by mal v krajine pôvodu nejaké problémy s oficiálnymi irackými orgánmi. Krajinu opustil legálne na svoj pas, ktorý si tesne pred odchodom bez problémov vybavil. Z informácií o bezpečnostnej situácii v Iraku je zrejmé, že táto sa aj v priebehu roka 2010 naďalej zlepšuje, napriek tomu, že sporadické útoky na vojsko, políciu a civilistov pokračujú najmä v centrálnom Iraku. Z južných oblastí Iraku, vrátane provincie Maysan je hlásených minimum násilných incidentov. Počas konania nepredložil žiadne dôkazy, ani indície, ktoré by viedli k úvahám, že v prípade jeho návratu do Iraku by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v podobe vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie medzinárodnej ochrany žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Vo vzťahu k forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale bolo by u nich (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie

inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl a poskytnutie doplnkovej ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nesplnil podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 20. júla 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková